

Vršovice 21.11.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, vítám vás na bohoslužbách v poslední neděli církevního roku a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ.

Ž 50,1

Píseň: 219

Modlitba: Pane Bože, chceme Ti dnes děkovat za Tvou milost. Chválit Tě za to, že jsi nám zachoval svou věrnost, že nám neustále nabízíš své Slovo, nabízíš společenství svého lidu, do kterého smíme přicházet pro ujištění, že Ty jsi s námi.

Děkujeme, že v tomto společenství smíme očekávat advent, příchod Tvého Syna. Že si smíme připomínat, znovu se učit poznávat, s jakými hodnotami jsi svého Syna poslal za každým z nás, za každým člověkem. Přiznáváme, že nás Tvé Slovo naděje o Tvém Synu nachází rozbolavělé, plné otázek a skepse. Díváme se okolo sebe, ale i na sebe a nevíme si rady s tím, jak najít cestu jeden k druhému, jak najít budoucnost pro sebe, pro tuto společnost i pro celý svět.

Děkujeme, že zvěst o Tvém Synu se nedá přehlušit únavou ani lidským hříchem. Děkujeme, že dnes znovu budeme smět naslouchat Tvému Slovu a těšit se z Tvé přítomnosti. Prosíme, aby tato radost zavládla po celém světě. Aby ji slyšeli všichni, kdo hledají naději života. Aby všichni uslyšeli, že tato naděje existuje a Ty jí nabízíš.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň: S233 Odpust'

Čtení: Lk 23,32-43

Píseň: S297 Balada velkopáteční

Text: Jer 23,1-6

Haleluja. Po všechny dny byl Bůh naší chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně. Haleluja

Ž 44,9

*Nepolevujte jeho nohy
Neochabujte jeho klouby
Neustupujte jeho boky
Člověk se vrací*

*Člověk se vrací k člověku
I když ho džungle nevyhání
Neuhýbejte jeho paže
Stůjte při něm jeho ruce*

*Budte při něm jeho kosti
Člověk se vrací
Člověk se vrací k člověku
I když ho džungle nevyhání*

Je to takový zoufalý výkřik básníka, zoufalé přání, které jsme slyšeli. Abychom k sobě našli cestu. A dobře si uvědomujeme, že na to potřebujeme všechny síly, které máme - abychom se po této cestě vydali, aby se člověk vrátil k člověku, aby se vymanil z džungle, která ho nejen nevyhání, ale naopak ho nechce pustit.

Vzpomněl jsem si na tuto báseň Petra Váši při četbě textů, které připadly na dnešní neděli. To, co nám otevírá především ten novozákonní text z Lukášova evangelia, je velice tvrdé. Veškeré pokusy o to najít cestu člověka k člověku tu selhávají. Ten, který se pokoušel tuto cestu otevřít, je souzen, veden na popravu, vysmíván. Vybavuje se mi záběr z filmu - nevzpomínám si na jméno ani o čem byl, vidím jen rozesmáté tváře, které kamera občas detailně zabírá a k tomu slyším smích. Skřípavý smích falešného veselí. Zoufalý pokus zakrýt skutečnost. Zoufalý pokus zakrýt zrcadlo, které by nám mohlo ukázat realitu o nás i o světě kolem nás. Všichni se smějí a vysmívají a útočí na všechno, co Ježíš z Nazareta přinesl. K smíchu je i to, že pomáhal lidem najít cestu k životu. »Členové rady se mu vysmívali a říkali: "Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží." Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu a podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe."«

Má toto vůbec ještě smysl? Má vůbec smysl se nějak snažit? Má život s hodnotami, po kterých toužíme, budoucnost? Zmocňuje se nás zloba nad touto scénou, zmocňuje se mně zloba nad smíchem a výsměchem, který nezněl jen tehdy na Golgotě, ale zní neustále, znova a znova. Zloba nad otázkou: „Ono se děje něco špatného?“

*Nepolevujte jeho nohy
Neochabujte jeho klouby
Neustupujte jeho boky
Člověk se vrací*

*Člověk se vrací k člověku
I když ho džungle nevyhání
Neuhýbejte jeho paže
Stůjte při něm jeho ruce*

Zdá se však, že člověk nemá sílu, aby tuto situaci změnil. Že status quo džungle nakonec vítězí, že džungle člověka nepustí. Že nám protéká mezi prsty to, co má smysl - domov, vztah k druhému člověku, soucit, pomoc, odpuštění. Že ztrácíme skutečný život. Je zvláštní, že tu masu smíchu a výsměchu narušuje jen jeden hlas. Narušuje a otvírá dveře budoucnosti. Přetváří všechnu naši bezmoc a zlobu, všechno to zlé, které nás obklopuje a ničí: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“. To všechno, co Ježíš přinesl, Boží vůle, kterou reprezentoval, nezastaví ani tato situace zloby a nenávisti, která vede ke smrti. Boží milost v Ježíši z Nazareta neláme nad člověkem hůl.

O tom mluví prorok Jeremjáš. Vidí velice zřetelně to, co se kolem děje. Vidí zvládnutí, vidí nespravedlnost, vidá bolest a pláč. Ale tím to nekončí. To dává prorokovi poznat Hospodin. To je **Boží Slovo**, které Jeremjáše ujišťuje, že toto není stav světa, toto není stav našich životů, který by měl poslední slovo. Nejedná se o status quo, jakkoliv by se to mocným líbilo. Toto není určující. Před prorokem se otevírá obraz špatných, zlých pastýřů. Tedy těch, kteří určují pohyb stáda. Oni už nebudou těmi určujícími, jejich představy nebudou směřovat člověka. Lidský hřích už nebude určující. A Hospodin pošle pastýře, který otevře cestu od člověka k člověku. Hospodin **poslal** pastýře, který otevřel cestu od člověka k člověku. Pastýře, který tuto cestu otevírá tím, že potvrzuje možnost odpuštění, něčeho, čeho z vlastní síly nejsme schopni. Přes všechnu lidskou touhu po lepších vztazích a lepší společnosti. „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

V poslední neděli před adventem nás text z Lukášova evangelia ujišťuje, že Ježíš z Nazareta je ten pastýř, jehož příchod si chceme připomínat a děkovat za něj. A zároveň nás Lukášův text tlačí k jasnému rozhodnutí. Ježíšovo odpuštění, Boží milost vede k možnosti, abychom se rozhodli, jaký život chceme volit. Ve všem, co Ježíš přinesl se otevírá nabídka, že člověk skutečně může přijít k člověku. Ježíš otevírá život, ve kterém člověk nezavírá oči nad bolestí druhého, nevzdává možnost komunikace tam, kde vznikají bariéry, přijímá sám sebe jako toho, komu bylo odpuštěno a

tak se může otevřít druhému člověku a sám nabídnout odpuštění. V modlitbě může děkovat a zároveň odevzdávat svůj život Hospodinu. „Člověk přichází k člověku.“ To je to, co před nás staví obraz Golgoty se třemi kříži.

Vkrádá se však otázka, jestli není pozdě. Stále nás dohání všechno to, co jsme pokazili, stále jsme konfrontováni se vztahy, které se nám nedaří napravit a zřejmě je už ani nenapravíme. Stále jsme tlačeni někam, kam nechceme, stále jsme tlačeni, abychom podivně přestavěli žebříček hodnot. Jsme konfrontováni se společenskou situací. A i před začátkem adventu, na začátku toho očekávaného připomínání Božího zásahu do lidských životů v Ježíši Kristu, nás přepadá skepse nad vlastním životem. A to je to poslední, to finále, které má pro nás dnešní text z Lukášova evangelia připravené. Pro nikoho není pozdě. Neexistuje situace, ze které by se neotvírala cesta k Ježíšově nabídce života. To, že se k Ježíšovi přiznává ten odsouzený jako ke Spasiteli, nás ujišťuje, že máme naději i tam, kde naše síly už skutečně nemají možnost cokoliv dokázat. Tam, kde básníkův výkřik nemůže být z lidských sil naplněn, jej naplňuje v Ježíši z Nazareta Hospodin, náš Otec.

A tak se těšme z přicházejícího adventu. Těšme se ze svědectví, že Hospodin posílá svého pastýře a otvírá nový život. „Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost.“ Otevře cestu, po které se člověk může vrátit k člověku.

Amen.

Píseň: 355

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: V Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2K 5,19-21

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Fp.4,7

Píseň: 486